

Tempora Nostra

Negentiende jaargang, nummer 1 april 2007

Voorwoord	pagina	2
Hoogbegaafden meestal niet zo sociaal onhandig.....	pagina	3
Tweeluik.....	pagina	5
Niet zomaar een reis.....	pagina	13
De leerlingenkaart.....	pagina	16
Leven na Beekvliet.....	pagina	19
O tempora, o mores (26)	pagina	24
Van Beekvliet naar Peru.....	pagina	27
Jaarvergadering	pagina	30
Personalìa.....	pagina	31
Colofon.....	pagina	32

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het emailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Het is intussen al weer zo'n 12 jaar geleden, dat ik - in een onbewaakt ogenblik rondom een reünie - toetrad tot de redactie van Tempora Nostra. Tot dat moment werd dit blad twee maal per jaar uitgegeven, met veel toewijding samengesteld door enkele leden van het bestuur van NMI. Nu ik terugkijk op die afgelopen periode, realiseer ik me twee zaken. Ten eerste: dat de tijd je door de vingers glipt. Ten tweede: dat de redactie (en dus ook het lezersbestand) best trots mag zijn op het feit dat er nu al geruime tijd zelfs drie maal 's jaars een substantiële en gevarieerde uitgave het licht ziet. Ik ken nauwelijks middelbare scholen met een (vergelijkbaar) contactblad voor reünisten, en zeker niet met deze frequentie van verschijnen.

Peter van Overbruggen

Wij, als redactieleden, ontmoeten elkaar, voorafgaand aan elk nieuw nummer, trouw in de personeelskamer van Beekvliet. Op deze “locus dulcis memoriae” broeden we onze ideeën uit. Het is verbazingwekkend, hoe het creatieve proces dan verder verloopt. Het is zoals in het boek Genesis: “In den beginne was er niets”. Maar vrij snel daarna wordt de schrijversgeest vaardig over menig auctor spiritualis. Redactieleden klimmen zelf – sommigen vanuit een professionele achtergrond (o.a. krant en onderwijs) – in de pen en stimuleren met succes anderen om dat ook te doen. En telkens blijkt er, op of rond de afgesproken datum van de kopijsluiting, weer ruim voldoende stof verzameld te zijn voor zo'n 40 pagina's wetenswaardigheden uit de immer stromende Beekvlietbronnen. Een wonderbaarlijke woordvermenigvuldiging heeft dan weer plaatsgevonden!

We blijven dus - met de hulp van lezers en schrijvers - vol vertrouwen op zoek naar wervelende woorden en geschriften, zoals u ze ook nu weer aantreft.

Immers: verba volant, scripta manent.

Peter van Overbruggen (1967)

‘Hoogbegaafden meestal niet zo sociaal onhandig’

Oud Beekvlietleerlinge Mia Frumau-van Pinxten doet promotie-onderzoek, op Beekvliet.

‘Misschien is wel vijftig procent van de Beekvliet-leerlingen hoogbegaafd’ en ‘het is voor ouders niet nodig om in huilen uit te barsten als ze horen dat hun kind hoogbegaafd is’. Uitspraken van Mia Frumau, die onder meer op Beekvliet bezig is met een uitgebreid onderzoek naar emotionele intelligentie.

Mia Frumau (44) zat zelf op Beekvliet van 1975 tot 1981, toen nog als Mia van Pinxten. Inmiddels is ze getrouwd en heeft ze drie kinderen, van wie er twee (Fenne en Peter) al op Beekvliet zitten en de derde (Lindy) daar volgend jaar ook zal ‘aanschuiven’. Onder meer omdat Frumau het, ook vergeleken met andere middelbare scholen in de buurt, goed toeven vindt op Beekvliet. Ze kan het weten, want psychologe Frumau is al twee jaar bezig met een (promotie-)onderzoek naar emotionele intelligentie. Op Beekvliet, maar ook op vijf andere scholen: het Maurick College, 2College, het Jacob Roelant Lyceum, Bernrode en het Stedelijk Gymnasium. ‘Bij Beekvliet vind ik het goed dat ze daar elke leerling echt kennen, zien wie ze zijn. En de school biedt ook veel extra uitdagingen buiten de lessen om. Musical, debatteren en dergelijke. Het is er echt veel bruisender op geworden vergeleken met mijn tijd op Beekvliet.’

Ze onderzoekt met name de impact van emotionele intelligentie op het levenssucces van hoogbegaafden. Het levenssucces is gemeten op sociaal, emotioneel en cognitief gebied. Frumau verstaat – in het kort – onder emotionele intelligentie: de mate waarin iemand zijn gevoelens kan begrijpen en er iets mee kan doen.

Volgens de onderzoekster bestaat over hoogbegaafden het vooroordeel dat ze vaak sociaal onhandig zijn. ‘In mijn eigen praktijk kom ik ouders tegen die in huilen uitbarsten als ze horen dat hun kind hoogbegaafd is.’ Ze denkt dat dat onnodig is. ‘De eerste onderzoeksresultaten wijzen daar ook op, maar ik wil daar nog niet al te veel over zeggen’. Wat ze eigenlijk ook nog niet wil zeggen, is dat op Beekvliet misschien wel vijftig procent van de leerlingen onder de noemer ‘hoogbegaafd’ valt. ‘Daar zijn aanwijzingen voor in het onderzoek. Maar uiteraard is het van belang welke definitie je daarbij hanteert. In mijn onderzoek onderscheid ik drie groepen: bovengemiddeld intelligente jongeren, begaafde jongeren en hoogbegaafde jongeren. Bij de definitie van die begrippen telt het IQ mee, maar ook de mate van creativiteit, taakgerichtheid, doorzettingsvermogen, emotionele intelligentie en sociale intelligentie.’

Hoogbegaafden die niet zo emotioneel intelligent zijn, gaan volgens Frumau bijvoorbeeld pronken met hun kennis. 'En dat kan zich tegen je keren op puberleeftijd. Hoogbegaafden met veel sociale intelligentie hebben dat perfect in de gaten'. Soms slaat de balans dan juist de andere kant op. 'Sommigen gaan bewust onderpresteren, omdat ze bang zijn voor 'nerd' te worden uitgemaakt. Dat is natuurlijk ook niet goed.' Maar volgens Frumau presteren veel hoogbegaafden goed en liggen ze ook goed in de groep. "En dan zit je lekker in je vel, hoor".

Frumau begon vorig jaar met haar onderzoek, onder meer omdat eerdere onderzoeken tegenstrijdige informatie opleverden. Alle tweedejaars leerlingen van de zes genoemde scholen (totaal zo'n 800) vulden vragenlijsten in en deden een logische redeneertest. Twee jaar later wordt de zelfde groep opnieuw bevraagd. Momenteel is Frumau (die gemiddeld 12 tot 16 uur per week in het onderzoek steekt) bezig met het verwerken van de eerste resultaten. Vervolgens volgt een eerste analyse. Het hele onderzoek neemt zo'n zeven jaar in beslag. Frumau doet het onderzoek in samenwerking met de universiteit van Nijmegen. 'Ik heb geregeld een gesprek met een professor daar. Dat is voor mij een mooie stok achter de deur. Dat heb ik wel nodig om de vaart in het onderzoek te houden.'

Max van der Put (1986)

Tweeluik

Een tijd geleden kwam het idee op om twee oud-surveillanten uit de Beekvlietperiode begin jaren zestig bij elkaar te brengen en hen via een dubbelinterview herinneringen te ontlokken. Het ging om Jac Bakkers en Piet Bakermans, die tegelijkertijd in die functie op Beekvliet vertoefden. Door allerlei omstandigheden is het van zo'n dubbelinterview niet gekomen. Wel zijn beide heren apart geïnterviewd. Met Jac heb ik een telefonisch gesprek gevoerd. Dus hiermee is het toch een tweeluik Bakkers-Bakermans geworden.

Gesprek met Jac Bakkers (deel 1)

Wanneer en hoe ben je op Beekvliet terechtgekomen?

Dat was een paar jaar na de oorlog, in 1947. Zoals bij zoveel jongens in die tijd kwam dat door een enthousiaste en populaire kapelaan en het feit dat je misdienaar was. Deze kapelaan - lid van de rijke familie Van Hoekel uit Den Bosch - ondernam van alles met ons als misdienaars, we mochten rond Sinterklaas speelgoed uitzoeken en werden altijd getrakteerd. Omdat mijn ouders niet zo bemiddeld waren, kwam Beekvliet - dat als een dure kostschool bekend stond - niet als eerste optie in aanmerking. We oriënteerden ons op het seminarie van de Witte Paters in Sterksel en op de Norbertijnen in Heeswijk als goedkoper alternatief. Het is uiteindelijk toch Beekvliet geworden, doordat er een promotor bleek te zijn in de persoon van die kapelaan Van Hoekel. Hij is later directeur geworden van het bisschoppelijk bouw bureau. Overigens, toen mijn vader in 1953 met de auto verongelukte, heeft deze kapelaan ervoor gezorgd dat mijn studie op het groot-seminarie door een echtpaar uit de parochie betaald werd.

Jac Bakkers

Hoe kijk je op je Beekvliettijd terug? Wat zijn je aangenaamste of minder positieve herinneringen?

Het eerste jaar was voor mij emotioneel heel moeilijk, omdat ik erg veel last had van heimwee. Niemand van de heren had daar begrip of oog voor. Je mocht dat ook absoluut niet laten merken. Ik herinner me dat als ik in de besloten ruimte van het toilet weer eens veel verdriet had gehad, de surveillant zei: "Zo, heb je weer zitten janken, jongen?" Daar werd dus nogal rigoureuus mee omgesprongen. Na een moeizaam jaar (niet wat de studie betreft) zei ik in augustus 1948 dat ik niet terugwilde, tot ieders stomme verbazing. Ik mocht toen toelatingsexamen doen voor de HBS in Waalwijk.

Maar omdat ik daarvoor zakte, ging ik weer terug naar Beekvliet. Dat was wel vier dagen nadat het schooljaar al weer gestart was.

De geestelijk directeur Witlox (afkomstig uit Waalwijk) kwam mij persoonlijk ophalen. Daar heb ik verder een mooie tijd gehad zonder nare toestanden. Ik kreeg les in geschiedenis en Duits van Harrie Schouten, die ik als docent zeer bewonderde. Piet Vera gaf Latijn, Max Terwindt Nederlands en vooral Pauwels was een verademing, omdat hij ons ook met de moderne Nederlandse literatuur liet kennismaken. We hadden ook Latijn van Jan van Dijk, de man die later Benedictijn in Egmond is geworden. En natuurlijk van Knippenberg.

Zijn er nog bijzonder belevissen die je je herinnert?

Het was wel fijn als je een beetje aan het regime op de cour kon ontsnappen. Na de laatste studie van 's avonds gingen we naar de kamer van classicus Bertje Bertens, waar wij het Forum Romanum uitvergroot tekenden en intussen ook mochten roken. Die plattegrond heeft nog heel lang op Beekvliet gehangen. Bij Frans Gebroers mochten we televisie kijken. Zo herinner ik me dat we daar de kroning van koningin Elisabeth in 1951 hebben gezien.

Wat wel bijzonder was, vond ik het feit dat de schaarse meisjes die er waren, op veilige afstand van ons werden gehouden. Het ging om meiden die de zusters hielpen bij huishoudelijk werk. Als wij vrij hadden moesten die verdwijnen in allerlei duistere ruimtes (onder de trap of in de kelder). Als er jongens waren die toch kans zagen om een oogje op zo'n meisje te krijgen of nog erger, verliefd te raken, dan werden ze van school verwijderd.

We hebben het daar met onze cursussen (die elkaar jaarlijks zien) nog eens over gehad. Zo was er ook een clubje dat zich "adnaten" noemde onder het motto "terug naar de natuur" naar het voorbeeld van Rousseau. Wat ze precies deden weet ik niet, maar er zat ook een duister randje aan. Want in die tijd zijn een surveillant en een student plotseling verdwenen.

Er waren natuurlijk surveillanten die op je gedrag letten en ingrepen als het fout ging. Sommige studenten moesten zich "herstellen": dat betekende dat je niet van de cour af mocht en niet aan sport mee mocht doen.

Uiteindelijk heb ik staatsexamen gedaan, waarvoor ik tot ieders verbazing voor zakte. Nou was dat niet zo'n ramp, omdat ik toch naar het groot-seminarie ging.

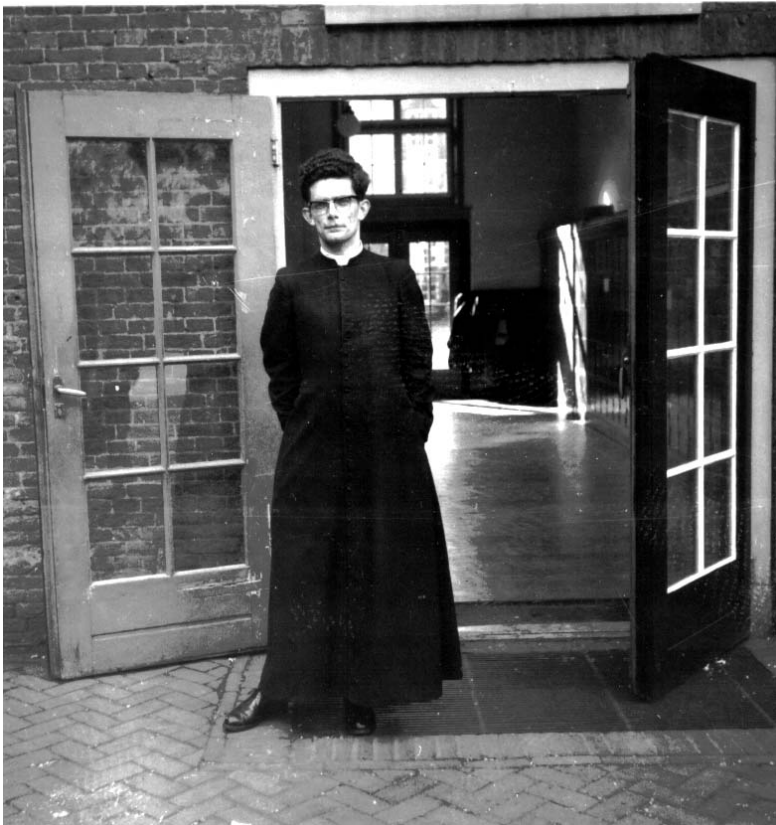
En hoe kwam je weer terug op Beekvliet als surveillant?

In 1959 werd ik benoemd tot kapelaan in Boxtel bij pastoor De Beer. In 1961, vlak voor carnaval werd ik door Jan van Laarhoven, die toen regent op Beekvliet was, bij bisschop Bekkers voorgedragen als surveillant. Pastoor De Beer was het daar niet mee eens. Die vond de kapelaansperiode veel te kort. Bekkers was daar gevoelig voor en zei dat ik de benoemingsbrief kon verscheuren. Uiteindelijk heeft Jan van Laarhoven het

toch voor elkaar gekregen. Want na Pasen 1961 kreeg ik te horen dat ik naar Beekvliet moest. Achteraf heb ik die periode als prima ervaren. Daar trof ik als collega's: Toon van den Abeelen, Jan Kalb, Stevens, Piet Rijken, Harrie van Doorn. En ik moet zeggen dat het me best beviel. Ik kon ook allerlei activiteiten opzetten met de jongens. Ik heb onlangs foto's van die aan de reünistenvereniging gegeven. Bijvoorbeeld over een poppenspel waar jij ook aan had meegewerkt op de Kleine Figuur. Dat was samen met Clemens van den Boogaard. Alles hadden jullie in eigen beheer gemaakt: teksten, poppen, enz. Op de Grote Cour heb ik een aantal jaren toneel geregisseerd, o.a. "De Dijk breekt" en de uitvoering van Shakespeares Julius Caesar ieder jaar op de Idus van maart.

Je had dus geen zwaar leven als surveillant?

Het was een tijd met veel gezelligheid. Vooral bij feesten werden wij als leraren culinair goed verzorgd. We brachten de avonden aangenaam door, vaak bij Fons van Pelt en Hein Bogers. Ik moest natuurlijk ook lesgeven: godsdienst en Duits. Voor dat vak werd ik klaargestoomd door Harrie Schouten. Ik was de leerlingen met mijn kennis van het Duits altijd zo'n 6 lessen voor.

Jac Bakkers als surveillant op het klein-seminarie Beekvliet

Veranderde er niet veel door de komst van lekenleraren?

Dat viel wel mee, want bijvoorbeeld Frans Brouns en Jan Lurinks waren oud-leerlingen. Zij kwamen dus uit dezelfde cultuur.

Piet Bakermans en ik probeerde wel soepeler met de leerlingen om te gaan, anders dan in onze eigen studententijd de gewoonte was. We zagen wel eens wat door de vingers, bv. als we leerlingen zagen roken achter het sportveld.

Surveillanten gingen natuurlijk op hun eigen manier met de regels en het toezicht om. Sommigen waren gespitst op “bijzondere relaties tussen jongens”. Ik herinner me overigens dat je vanuit de slaapkamer van de surveillant die grensde aan de grote slaapzaal, via een luikje zicht had op de zaal. Je kon dan zien of iemand boven zijn chambrette uitkwam. Ja, er zijn natuurlijk allerlei ongeoorloofde dingen gebeurd.

Hoe lang ben je op Beekvliet geweest?

Mij was verteld dat mijn functie op Beekvliet maar 6 jaar zou duren. In 1966 kreeg ik van vicaris Van Laarhoven te horen dat ik in Dukenburg (Nijmegen) een nieuwe parochie zou krijgen. Dat werd een mooie tijd. Muzikaal werden de diensten ook opgeluisterd door oud-Beekvlieters die in Nijmegen studeerden zoals Hubert Hendriks, Martien van Woerkum en jij.

Het lerarenteam van Beekvliet in n1963. Voorste rij, tweede van links Jac Bakkers

De boekbindclub. Helemaal links Jac Bakkers.

En hoe is het je daarna vergaan?

Na mijn uittreden als priester heb ik Inge leren kennen met wie ik getrouwd ben. Toen ik haar leerde kennen had zij een zoon uit een eerder huwelijk en een geadopteerde Koreaanse dochter. Ik heb een tijd lang op een scholengemeenschap gewerkt. Toen kwam er een vacature in het bisdom Utrecht (Oost-Gelderland) voor kerkelijk opbouwwerker. Dat vond ik heel interessant en die baan heb ik gekregen. Omdat wij veel studenten hadden gehad die stage liepen in Dukenburg, was ik al eerder in contact gekomen met de godsdienstsocioloog Bert de Loor. Bij hem ben ik ook colleges gaan volgen. In vier jaar tijd (1980-1984) heb ik mijn doctoraal theologie gehaald. Mede door toedoen van Bert de Loor heb ik een aanstelling gekregen als pastoraal werker in de dienstverlening voor 5 parochies en gefungeerd als decanaal beleidsmedewerker. Dankzij het liberale beleid van kardinaal Willebrands heb dit ik als ex-priester kunnen doen tot aan mijn pensioen. Bij Simonis was dit niet meer mogelijk geweest: geen enkele priester die trouwde kon nog een aanstelling krijgen in kerkelijk verband.

Je bent uiteindelijk toch weer op een plek terechtgekomen die bij je voorgeschiedenis past?

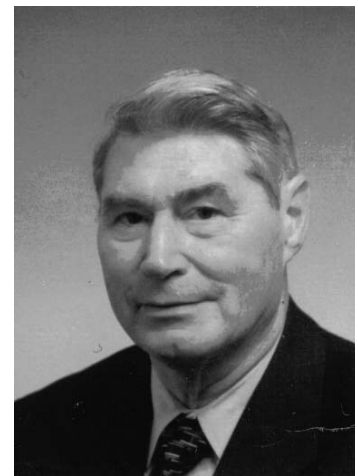
Ik heb een heel fijne tijd gehad in het werk dat ik kerkelijk verband heb verricht.

Ik vond het ook fijn om in een ander bisdom te werken, waar ik “frank en vrij” een nieuwe start kon maken. Aanvankelijk kreeg ik van de vicaris-generaal te horen dat de benoeming voor één jaar zou zijn. Ze wilden een voorbehoud maken omdat er mogelijk priesters waren die - in dat niet zo progressieve deel van het aartsbisdom - problemen zouden hebben met mijn achtergrond. Dat is ontzettend meegevallen, zodat mijn benoeming definitief werd. Inmiddels ben ik al weer 7 jaar gepensioneerd. Ik ben nu 72 en gelukkig nog kernegezond.

Peter van Overbruggen (1967)

Gesprek met Piet Bakermans (deel 2)

Uit eigen ervaring wisten we al dat in de jaren zestig van allerlei gelegenheden op Beekvliet uitvoerige fotoreportages werden gemaakt. De vele afdrukjes die daarvan zijn geproduceerd, zijn nog in handen van talrijke oud-Beekvlieters. We vernamen dat de maker alle negatieven nog in zijn bezit had en dat hij zijn verzameling graag aan het schoolarchief wilde afstaan. Dat was een reden voor mij om eens af te reizen naar Son, waar Piet Bakermans, oud-surveillant (“vice-prefect”) op Beekvliet (1964-1970) als “pastoor in ruste resideert”, al zal hij dat zelf zo zeker niet noemen. Hij is nog steeds beschikbaar voor bepaalde pastorale en liturgische taken.

Piet Bakermans

Als ik door de van aanschijn nogal veranderde hoofdstraat in Son de oude toren zie staan, weet ik dat ik in de buurt ben. In 1958 werd de kerk door brand verwoest en bleef de gehavende en nadien gerestaureerde middeleeuwse toren eenzaam achter. Later kreeg deze gezelschap van een moderne kerk. Daarachter, voordat iets verderop het groene achterland begint, staan een kerkelijk centrum en een nieuwe bungalow, waar Piet mij hartelijk ontvangt in zijn gezellige woonkamer. Hij is nog maar net terug van een drieweekse reis naar Argentinië.

Wanneer ben je op Beekvliet begonnen en hoe lang ben je daar geweest?

Na mijn studie op Beekvliet en Haaren ben ik in 1961 na mijn priesterwijding in Best benoemd tot kapelaan. Daar was destijds een Bourgondische pastoor, die wel eens met bisschop Bekkers dineerde. Daarbij kwam kennelijk een keer mijn persoon ter sprake. Ze vonden dat ik een goede surveillant zou zijn voor Beekvliet, die zich ook met sportzaken kon bezighouden. En zo gebeurde het dat ik “geofferd” werd in 1964. Ik kan niet zeggen dat ik blij was met die benoeming. Ik had het niet zo op

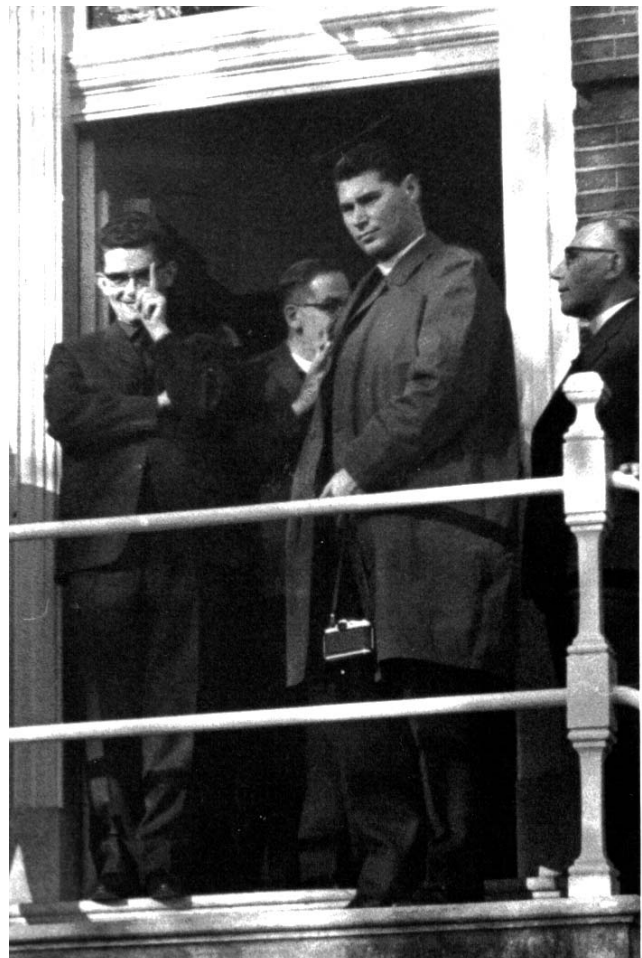
surveillanten, eerlijk gezegd. Ik kwam als surveillant op Beekvliet in een tijd dat er vanwege de groei van het leerlingenaantal plannen werden gemaakt voor een nieuw seminarie in Son. Er waren toen zo'n 400 leerlingen. Maar de situatie zou al gauw veranderen. Er kwamen externen, en ook meisjes. Bij sommigen van ons heerste de gedachte dat de meiden die lompe seminaristen zouden kunnen bijschaven. Zo kwam er ook gelegenheid voor danslessen. Tegelijkertijd werd de leiding ook voor het probleem gesteld van de opvoedkundige verantwoordelijkheid voor relaties. In zo'n situatie lag die toch eigenlijk bij de ouders, zo vond men.

Intussen waren er natuurlijk steeds meer lekenleraren gekomen. Priesters traden uit. Er ontstond een discussie over het salaris, dat door priesterleraren voor henzelf werd opgeëist. Er dreigde zelfs een staking. Het resultaat was dat iedereen voortaan werd uitbetaald al naar gelang het aantal dienstjaren.

Door de komst van externen en doordat leerlingen duidelijk aangaven dat ze geen ambitie meer hadden om priester te worden, werden de internaatsregels ook dubieuzer. Jongens sliepen 's morgens uit in plaats dat ze naar de Mis gingen.

De rol van de surveillant veranderde ook. De eerste leken-surveillant deed zijn intrede, Kees van Wezel. Dat was tenminste iemand die ervoor was opgeleid. Hij had aan de sociale academie gestudeerd. In die tijd waren ook Frans Coolen en Jac Bakkers surveillant. Toen het seminarie van de Witte Paters in Stevensbeek werd gesloten, kwam met de studenten ook hun eigen surveillant, Joop Harding, mee naar Beekvliet.

Frans Coolen had als surveillant de kleine cour en ik samen met Jac Bakkers de grote cour. We namen wel elke veertien dagen alle leerlingen door en bespraken hun gedrag en andere zaken die met hun opvoeding te maken had. Dat was in onze eigen studietijd vroeger wel anders. Mijn moeder overleed tengevolge van een tragisch ongeluk met haar brommer. Ze ging met mijn vader bij mij op Beekvliet op bezoek. Op weg van Eindhoven (wij woonden in

De surveillanten Jac Bakkers en Piet Bakermans (met fototoestel)

het stadsdeel Gestel) naar St. Michielsgestel is zij verongelukt. Ik weet nog dat de eco-
noom mij uit de studiezaal kwam halen om dit vreselijke nieuws mee te delen. Ik kan
niet zeggen dat ik door iemand van de priesters op een of andere manier ben opgevan-
gen of emotioneel begeleid. Toen ik later als surveillant op Beekvliet kwam, vroeg ik
me bij sommige collega's wel eens af wat het priesterschap voor hen betekende of hoe
ze dat in de praktijk van hun leven en werk waarmaakten.

Hoe zag je taak als sportsupervisor eruit?

Elke klas had haar eigen teams voor verschillende onderdelen. Er moesten toernooien
georganiseerd worden en twee keer per week waren er competities. Overigens had ik
wel lastige concurrentie van Thieu Lax, die "zijn mannen" regelmatig opeiste voor de
repetities en uitvoeringen van zijn koor en orkest.

Wij hadden als surveillant een luizenleven en veel vrije tijd. We waren immers vrij-
gesteld van studie- en slaapzaalsurveillances. Dus dat was goed geregeld.

Hoe kwam je ertoe om te fotograferen?

Tot dan toe had Fons van Pelt altijd de foto's gemaakt. Dat heb ik van hem overge-
nomen. Zo maakte ik foto's van sportevenementen, feesten, toneel, muziekuitvoer-
ingen. Ik heb overigens ook veel foto's buiten Beekvliet gemaakt en afgedrukt, van men-
sen en landschappen. (Piet laat een groot aantal artistieke en fraaie opnamen zien).

Heb je nog contact met klasgenoten?

Met sommigen wel. Maar bijvoorbeeld Jac Bakkers heb ik nooit meer gesproken.
Enkele anderen zijn: Jos Biemans, Harry Verhoeven, Jan van Noorwegen en Frans
de Kort, Toon Hendriks, Hein Tops, Wim van Sleuwen, Leo Jansen, Koos de Bekker,
Louis de Bont, Inno Ponsioen. Ook Tiny Muskens zat in ons jaar.

Tot slot mijmert Piet nog over de kerkelijke situatie en denkt daarbij terug aan de
periode Bluijssen, met wiens beleid hij zich verwant voelde. Hij vindt zichzelf een pas-
tor die met twee benen op de grond en tussen de mensen staat. Hij heeft geen speciaal
lijntje of de oneindige blik naar boven gericht. Wat dat betreft ziet hij dat er veel in
zijn omgeving veranderd is. Er is bij een aantal mensen een verlangen naar de oude
vormtaal en rituelen van vroeger.

Zo besluiten we - volgens goed klerikaal gebruik - na een glas wijn ons aangename
gesprek. Ik verlaat de pastorie niet zonder de dikke ordner met honderden negatieven.
"Bekijk maar welke foto's betrekking hebben op Beekvliet; die mogen wat mij betreft
een plekje krijgen in het archief van de reünistenvereniging."

Peter van Overbruggen (1967)

Niet zomaar een reis

Oud-Beekvlietleerlinge Maya Ruitenbeek doet verslag van haar verblijf op de Filippijnen.

De Filippijnen hebben een speciale plaats in mijn leven. Ik ben er geboren, heb een Filippijnse moeder, veel familie woont er en eens in de zoveel jaar is het de plaats van vakantie. Ik weet heel wat van de Filippijnen, maar eigenlijk ook heel weinig. Het is een onderdeel van me dat maar moeilijk vaste grond onder de voeten krijgt. De reis die ik met Kapatiran, in het kader van subsidieprogramma Xplore, heb gemaakt heeft weer een heel nieuw gezicht gegeven aan de Filippijnen voor mij.

De laatste keer dat wij als gezin naar de Filippijnen zijn gegaan staat me nog helder voor de geest. Ik was 20 en mijn ouders deden hun uiterste best om ons de Filippijnse cultuur en levenswijze te doen ervaren. Dit betekende dus weinig hotel, zee en strand. Erger nog, mijn broertje en ik werden zelfs meegenomen naar Payatas, de beruchte vuilnisbelt van Metro Manila. Daar bezochten we ontwikkelingsprojecten. Ook namen we een kijkje in een opvangtehuis voor straatkinderen in Pasay City. Dit gebeurde allemaal in een 5 weken lange vakantie en maakte wel veel indruk, maar moest mijn aandacht toch delen met de vele andere indrukken die ik opgedaan had tijdens de reis.

Een jaar geleden vertelde mijn moeder me over het Xplore project van Kapatiran (een Nederlandse organisatie die kansarme Filippijnse schoolkinderen financieel ondersteunt) en ik was direct enthousiast om mijn eerste aanraking met ontwikkelingssamenwerking een vervolg te kunnen geven. Dat dat zou gebeuren op de Filippijnen maakte het allemaal nog veel meer de moeite waard. Nou hebben mijn dagelijkse bezigheden (studie Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek aan de TU Delft en professioneel wielrennen) weinig tot geen relatie met ontwikkelingssamenwerking, dus bij het uitzoeken van projecten was het eigenlijk heel eenvoudig: everything goes. Mijn reisgenoten Marloes en Sietse wilden graag PREDA bezoeken en toevallig kennen mijn ouders de oprichter, Father Shay Cullen, erg goed. Ik kan me zelfs van een vakantie lang geleden nog herinneren dat we op het toen net gebouwde complex geweest zijn. Daarnaast wilde Sietse ook graag iets met natuur doen. In Bacolod, op het eiland Negros, werd een partnerorganisatie gevonden in NFEFI. Ik verwachtte van niet al te veel nut te kunnen zijn bij PREDA (omdat ik geen van de Filippijnse talen beheers zou communiceren met de jonge kinderen uiterst lastig worden), dus was ik blij met de combinatie van deze twee organisaties.

Bij PREDA hebben we kennis gemaakt met de jongens en meisjes die daar intern wonen. De kinderen zijn allemaal uit nare situaties gered, de jongens zaten in propvolle volwassenengevangnissen waar ze seksueel misbruikt werden, de meisjes werkten

in seksbars of leefden in een gezin waar ze seksueel misbruikt zijn. PREDA geeft hen onderwijs in schoolse maar vooral ook aardse zaken. De kinderen leren dat seksueel misbruik niet hun schuld is, niet een onderdeel is van een normaal gelukkig leven. Ze krijgen psychologische begeleiding, hebben tijd en maatjes om mee te spelen, gaan naar school en leren voor zichzelf zorgen. Daarnaast hebben we een rondleiding gehad langs sommige van de vele projecten van PREDA. PREDA doet meer dan alleen de kinderen in hun complex helpen, ze proberen de plaatselijke samenleving veel kindvriendelijker te maken. Economische vooruitgang is daarbij een belangrijk middel. PREDA heeft inmiddels een goede band opgebouwd met de Duitse wereldwinkels en zet op die markt veel fair trade artikelen af. In Duitsland is verder ook veel publieke belangstelling voor biologisch geteeld voedsel en PREDA speelt daar op in door in samenwerking met de plaatselijke landbouwuniversiteit biologisch geteelde mango's te ontwikkelen. Omdat PREDA inmiddels een zeer bekende en goed gestructureerde organisatie is, zijn ze ook in staat politieke druk uit te oefenen om kindermisbruik serieus aan te pakken. Met de kinderen hebben we heerlijk gespeeld, gedanst en gelachen, ze worden bij PREDA in staat gesteld een vrolijke jeugd te hebben die ze buiten op straat niet zouden hebben.

Na een week kwam voor Sietse en mij het moment om Marloes vaarwel te zeggen en naar Bacolod te gaan. NFEFI is een mix van een wat ouder maar bevlogen bestuur en jonge mensen die het dagelijkse werk opknappen. Daartoe behoren zookeeping, administratie, rondleidingen geven op het conservation center, diergeneeskunde en het ontwikkelen van projecten in de bossen. Het is van groot belang dat de lokale bevolking zich bewust wordt van de bijzondere natuur die er nog is en de grote dreiging op het voortbestaan van die natuur. Het is toch eigenlijk van de zotte dat de Filippijnse schooljeugd wel de leeuw kent en niet de Visayan leopard cat? Hetzelfde kunnen we zeggen van de bossen zelf. 150 jaar geleden was meer dan 90% van het eiland Negros bedekt met virgin forest, of in goed Nederlands tropisch oerwoud. Nu is dat minder dan 4% en het neemt ondanks de actieve natuurbescherming nog altijd af, voornamelijk door illegale houtkap. De lokale bevolking is nog maar nauwelijks doordrongen van de natuurlijke rijkdom die zij, in hun zoektocht naar economische vooruitgang, uitbuit. Eco-idealisme zal de bossen van Negros niet redden, de lokale bevolking moet zich realiseren hoe bijzonder hun leefomgeving is en hoe zij hun geldproblemen kunnen aanpakken zonder de natuur te schaden. NFEFI probeert dit bewustzijn te creëren en daarbij is het conservation center van groot belang. Hier zien mensen hoe mooi de inheemse dieren zijn en kan ze verteld worden in hoeverre zij en hun leefomgeving bedreigd worden. Sietse en ik hebben geholpen aan het verzorgen van de dieren en ook een praalwagen gemaakt die deelnam aan de jaarlijkse parade. Daarnaast ben ik nog naar een seminar geweest waar de lokale bevolking geleerd werd hoe je de boodschap van natuurbescherming effectief uit kunt dragen.

De sfeer op de werkvloer maar ook Bacolod zelf deden me Nederland helemaal vergeten. Sietse en ik hadden het geluk om een appartement te vinden met daarin nog andere westerse vrijwilligers en in de vele diners en avondjes uit met hen heb ik gemerkt hoeveel de jongelui die een tijd van hun leven besteden aan andermans geluk daar zelf van konden genieten.

Ontwikkelingshulp is nooit genoeg en de zaken waaraan ze werkten vloten ook zelden zo goed als dat je zou wensen, maar uiteindelijk was iedereen het erover eens hoe prettig het was om bij te kunnen dragen aan veranderingen ten goede in het leven van anderen.

Na terugkomst stond mij nog een belangrijke taak te wachten voordat het Xplore project afgesloten kon worden. Ik moest mijn ervaringen met minimaal 150 jongeren (face-to-face) delen. Hier kwam voor mij een oude bekende, Beekvliet, goed van pas. Meneer Krebber die de lessen maatschappijleer verzorgt wilde graag een les afstaan aan mij zodat ik aan alle huidige 4e klassers een presentatie kon geven. De leerlingen hebben met veel belangstelling geluisterd naar mijn verhalen en gedachtes omtrent ontwikkelings samenwerking in het algemeen en PREDA en NFEFI in het bijzonder. Ik hoop dat hun bewustzijn van het nut en de noodzaak van ontwikkelings samenwerking een stukje groter is geworden!

Malaya van Ruitenbeek

De leerlingenkaart

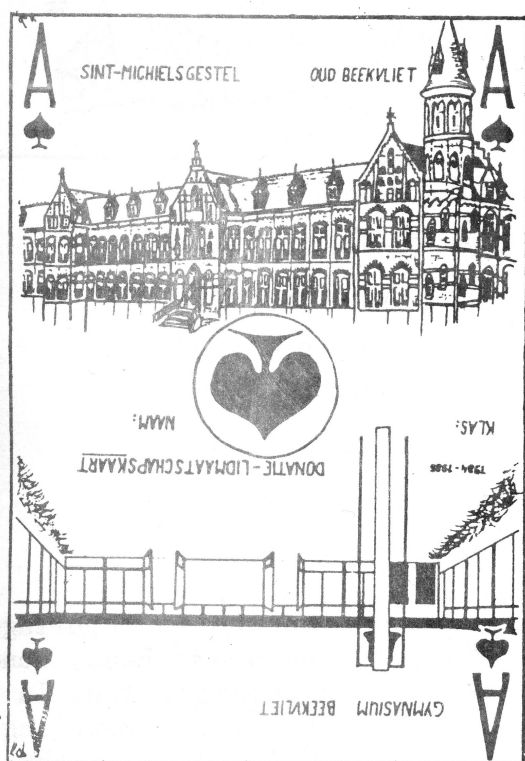
Het schoolblad "Kariljon" is een bron van informatie wanneer het gaat om te achterhalen wat er leefde onder de leerlingen op school. Herinneringen vervagen, maar bij het doorbladeren van Kariljons besef je weer wat er zich in grote lijnen afspeelde op Beekvliet. In editie nr. 1 van jaargang 1984-1985 wordt geschreven over een ontwerpwedstrijd voor de nieuwe leerlingenkaart. Wat was de "leerlingenkaart" ook al weer?

De leerlingenkaart

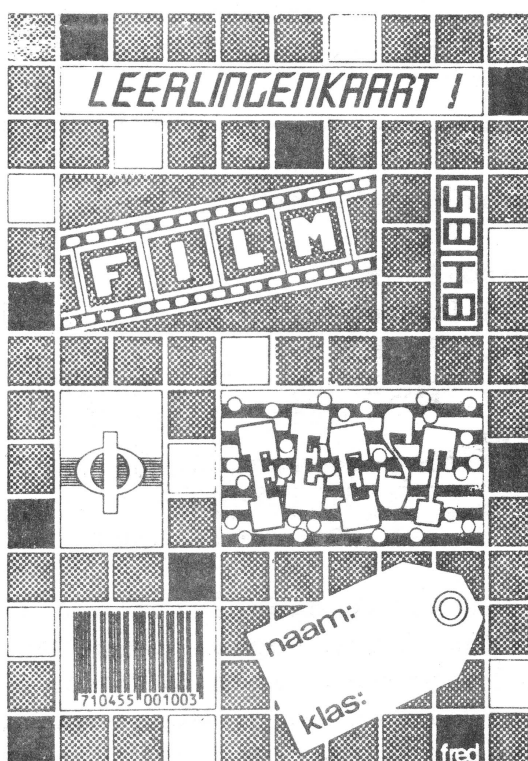
Met de leerlingenkaart kon je als Beekvlieter korting krijgen op een aantal activiteiten die de leerlingenraad organiseerde. Voor ongeveer 5 tot 10 gulden kon je destijds zo'n kaart kopen. En als er dan een feestavond georganiseerd werd of een filmavond, kon je op vertoon van deze "pas" gratis of tegen een gereduceerd tarief er naar toe. Wanneer de kaart werd geïntroduceerd, heb ik niet kunnen achterhalen. Een feit is dat de kaart toen uitgegeven werd door het leerlingenbestuur en dat gebeurt nu, anno 2007, nog steeds zo.

Ontwerpwedstrijd

In mijn herinnering was deze kaart van kanariegeel dik papier en behoorlijk verkreukt door het bewaren in mijn agenda. En inderdaad, toen ik maar eens een paar oude agen-

Ontwerp voor leerlingenkaart uit 1984 door Rob van Gemert

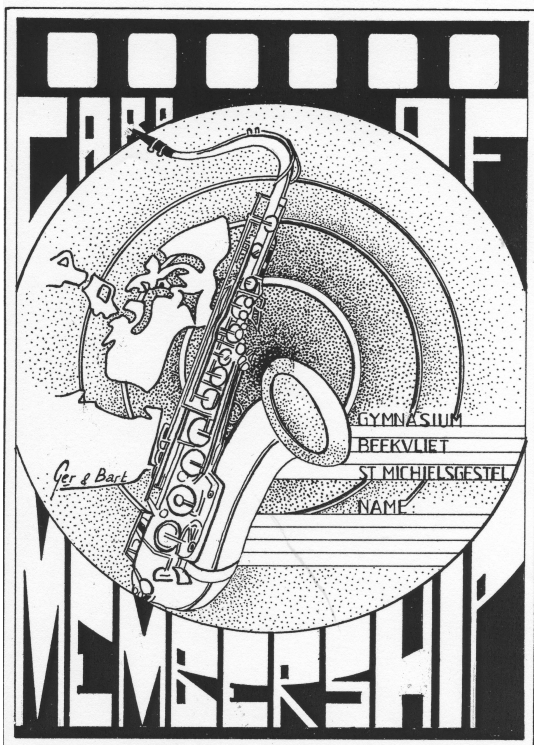

Ontwerp voor leerlingenkaart uit 1984 door Ditmar van den Bovenkamp

da's van zolder haalde, dook er uit mijn eerste schooljaar 1982/1983 eentje tevoorschijn, een zogenaamde "donatie lidmaatschapskaart". (zie illustratie Ger van Olden)

Zoals al eerder in deze reeks over "Het Kariljon" is verteld, heeft Ger van Olden (1985) tijdens zijn Beekvlietperiode een zeer actieve bijdrage geleverd op artistiek/creatief gebied. En dus heeft Ger de artistieke vormgeving van de leerlingenkaart een aantal jaren gewoontegetrouw voor zijn rekening genomen. Maar in het najaar van 1984 werd besloten om deze traditie te doorbreken. Om ook ander creatief talent op Beekvliet een kans te gunnen, werd door het leerlingenbestuur een ontwerpwedstrijd uitgeschreven om "eens een beetje variatie in stijl en ontwerp te brengen".

In het Kariljon uit het najaar van 1984 publiceerden Rob van Gemert en Ditmar van den Bovenkamp een artikeltje over de ontwerpwedstrijd met daarbij een afdruk van de drie inzendingen, te weten die van henzelf en Ger. Het leerlingenbestuur had uiteindelijk opnieuw gekozen voor het ontwerp van Ger van Olden. Misschien had zijn connectie met een drukker om de kaarten tegen een gereduceerd tarief te drukken de doorslag gegeven? In ieder geval was door een paar leerlingen toch de moeite genomen hun creativiteit aan de overige Beekvlieters te tonen.

Winnende ontwerp leerlingenkaart uit 1984 door Ger van Olden

Leerlingenkaart uit 1982/1983 ontworpen door Ger van Olden

Leerlingenkaart uit 2006/2007 ontworpen door Jan-Jaap Sas

De huidige leerlingenkaart

De leerlingenkaart anno 2007 kost voor de onderbouw 5,00 euro en voor een bovenbouwer 3,50 euro. Blijkbaar varieert het aanbod, of misschien de intensiviteit van de aangeboden activiteiten per doelgroep gezien het prijsverschil. Maar nog steeds kun je met deze kaart korting krijgen bij verschillende evenementen zoals het onderbouw/-bovenbouwfeest, de muziekkavond en het eindfeest. Een korting die kan oplopen tot maar liefst 8,50 euro!

Het uiterlijk van de huidige leerlingenkaart verschilt nogal met die uit de jaren 80. Hoewel de kaart nog steeds geprint wordt op wat dikker, gekleurd papier, is de manier van vormgeving met de tijd meegegaan. Zo is het gebruik van digitale technieken duidelijk terug te zien, minder handwerk om het zo maar te noemen. De PR-functionaris binnen de leerlingenraad zorgt ieder schooljaar voor een nieuwe lay-out van de leerlingenkaart. De computer levert de nodige plaatjes aan voor een creatieve uitstraling. Desalniettemin dient de leerlingenraad nog steeds aan de kaart haar goedkeuring te verlenen. Er is dus toch niet zo heel veel veranderd in al die jaren!

Mirjan Boot – de Werd (1988)

Met dank aan Geertje den Otter (lid leerlingenraad Beekvliet) en Ger van Olden.

Leven na Beekvliet

Koen Boot verliet Beekvliet in 1988 met een diploma, de zusjes Gaby en Vanessa Paro in respectievelijk 1999 en 2000. Zij vertellen over hun leven na Beekvliet.

Vrijetijdswetenschappen!

Allereerst zullen we ons even voorstellen. Onze namen zijn Vanessa en Gaby Paro, twee zusjes van 26 en 24 jaar. We hebben allebei onze middelbare school tijd door mogen brengen op Gymnasium Beekvliet. We kijken hier allebei op terug als een leerzame maar vooral hele leuke en gezellige periode.

In 1999 behaalde Vanessa haar eindexamen en ging haar geluk beproeven in Engeland. Daar heeft ze 9 maanden lang in het dorpje Hastings aan de Engelse kust gewoond en lessen gevold aan een talenschool. Gaby, een jaar jonger, behaalde in 2000 haar diploma. In dat jaar brak voor beide het moment aan dat er toch echt gekozen moest gaan worden voor een vervolgopleiding. Onafhankelijk van elkaar (de een in Engeland, de ander in Nederland) kozen we allebei voor de opleiding Vrijetijdswetenschappen aan de Universiteit van Tilburg (toen nog KUB). Dit leek ons beiden een leuke opleiding, die erg breed is en daarom veel mogelijkheden zou kunnen bieden.

Aangezien in onze studieperiode gebleken is dat weinig mensen wisten wat deze studie inhoudt en reacties zoals: dan heb je zeker veel vrije tijd en vertel mij eens wat ik met mijn vrije tijd moet doen, om je oren vlogen, is een korte beschrijving van de studie misschien niet overbodig. Vrijetijdswetenschappen is een studie die zich vanuit een sociologisch, psychologisch en economische perspectief bezighoudt met verschillende onderdelen binnen de vrije tijd zoals sport, toerisme, cultuur en media.

Het op en neer reizen vanuit Vught waren we al snel beu, dus werd er een kamer gezocht. Dezelfde studie en veel dezelfde vrienden was leuk, maar samen wonen hoefde wat ons betreft niet zo. Dus Vanessa vond een kamer bij de universiteit en Gaby ging in het centrum van Tilburg wonen.

Tijdens onze studie zijn we vooral actief bezig geweest bij de studievereniging van Vrijetijdswetenschappen, Prioritijd. Veel activiteiten organiseren, waaronder de studiereis, en een jaartje bestuur voor beiden. In 2004 is Gaby voor een half jaar naar Sydney (Australië) geweest, om daar een aantal vakken te volgen aan de universiteit.

Een erg leuke aanvulling op de studie, omdat de Australiërs veel meer bezig zijn met vrije tijd en er veel meer keuze is in vrije tijd specifieke vakken (zoals sportmanagement, ecotoerisme, ontwikkelen van 'leisure experience').

Na 5 jaar werd het dan toch echt tijd om aan onze eindscriptie te beginnen. Het doctoraal systeem werd afgeschaft op de universiteit en wij kregen de mogelijkheid om met de masterstudenten mee te lopen en op die manier het doctoraaldiploma op tijd te kunnen behalen. Vanessa heeft een onderzoek gedaan naar de vrijetijdsbesteding van senioren, waarbij het effect van socialisatie (het geboren zijn in een bepaalde tijdsperiode) en levensfasen, waarin men zich bevindt, centraal stonden. Gaby heeft een onderzoek gedaan naar eventuele spanningen die ontstaan bij de organisatie van festivals en evenementen tussen gemeente en organisator in de gemeente Tilburg en de gemeente 's-Hertogenbosch. Door het schrijven van deze scripties konden wij beiden op 15 september 2006 dan toch echt ons doctoraaldiploma in ontvangst nemen. Dus uiteindelijk zijn we op dezelfde dag begonnen en op de dezelfde dag afgestudeerd.

Vanessa heeft inmiddels een baan gevonden en volgt een management traineeship bij la Place (van V&D) in Utrecht. Gaby is tijdelijk werkzaam en nog op zoek naar een leuke baan die aansluit bij de studie.

Helaas konden we door een vakantie niet aanwezig zijn op de afgelopen reünie, maar we kijken al uit naar de volgende editie! We hebben allebei best wel wat vrienden aan onze 'Beekvliet-tijd' overgehouden maar we zijn natuurlijk ook erg nieuwsgierig hoe het met de rest van onze oud-klasgenoten is verlopen de afgelopen jaren. Dus wie weet tot dan!!

Gaby (1999) en Vanessa (2000) Paro

Toeval bestaat niet

In de zomer van 1988 was het eindelijk zover. De eindexamens zaten erop, ik was geslaagd, en eindelijk kon ik iets gaan doen wat ik leuk vond. Ik had wel een leuke tijd gehad hoor op Beekvliet, daar niet van. Maar ik was toen blij dat het erop zat. Vanaf mijn twaalfde wist ik al dat ik 'iets met computers' wilde doen. Dus ben ik naar de open dagen van de Technische Universiteit Eindhoven gegaan om de opleiding te zoeken waar men het meest gebruik maakte van computers. Tot mijn verbazing bleek dit niet Informatica of Elektro te zijn, maar Werktuigbouwkunde.

Ik heb het 1,5 jaar volgehouden op de universiteit, en toen wist ik dat dit niet voor mij weggelegd was. De manier van lesgeven was voor mij, na een redelijk makkelijke tijd op Beekvliet, een te grote overgang. Na een oriënterend bezoek aan de Hogeschool (aan de overkant van de weg) ben ik 1990 overgestapt naar de Hogeschool, nog steeds Werktuigbouwkunde. Dit beviel mij een stuk beter, en al gauw was het tijd om af te studeren. Ik koos voor de afstudeerrichting Mechatronica, met als specialisatie CAD/CAM. Er waren 8 afstudeerders in die richting, en 8 opdrachten. Het lot bepaalde dat ik bij Vencomatic in Eersel terecht kwam (toeval?). Dit bedrijf deed 'iets met kippen'...

Koen Boot

Wat dat was kwam ik al snel achter. Sinds 1983 heeft Vencomatic zich gespecialiseerd in het huisvesten van kippen en het verzamelen van broedeieren en scharreleieren. Zij ontwerpen daarvoor legnesten, huisvestingssystemen, en transportbanden voor eieren. Diervriendelijkheid is daarbij het motto. Het bedrijf is marktleider op dit gebied, en exporteert ca. 85 % naar het buitenland. Vencomatic is onderdeel van een groep bedrijven die aanvullende producten als eierinpakkers en sorteermachines ontwikkelt en verkoopt, en zich daarnaast richt op het klimaat binnen een pluimveestal. De opdracht had niets te maken met de producten, maar eerder met de processen eromheen. Ik moest een softwarekoppeling ontwikkelen tussen het tekenpakket en het stuklijstenprogramma. Dit bleek uiteindelijk niet al te moeilijk te zijn, en ruim binnen de tijd had ik de oplossing uitgewerkt en geïmplementeerd. De Hogeschool wilde mij terughalen voor een volgende opdracht, maar ik zag voldoende werk bij Vencomatic liggen, en mocht blijven om hier verder aan te werken. Voordat ik mijn eindpresentatie op de Hogeschool moest geven, had Vencomatic mij al een contract aangeboden (toeval?).

Ik werd uitgeloot voor de dienstplicht (toeval?), en vervolgde mijn carrière binnen het bedrijf. Na 2 jaar werd ik gevraagd om de bedrijfsleider te worden van het bedrijf, en sinds 4 maanden heb ik de algemene leiding overgenomen van de huidige eigenaar. Een carrière die ik absoluut niet voor ogen had, maar via allerlei 'toevalligheden' vorm gekregen heeft. Ondertussen heb ik nog een avondopleiding bedrijfskunde gevolgd, en 2 maanden geleden een MBA opleiding afgerond. Met dat studeren is het uiteindelijk dus toch nog goed gekomen.

Als ik op een bijeenkomst ben (of dat nou een feestje of een reünie is), vertel ik nog steeds dat ik 'iets met kippen' doe. Vogelpest is momenteel een erg actueel onderwerp, waar mensen graag meer over horen. Ik hoor ook altijd graag wat andere mensen voor hun werk doen. Wat mij altijd opvalt als Beekvlieters elkaar tegenkomen, is dat zij stuk voor stuk redelijk succesvol zijn, en op de meest vreemde plaatsen terecht zijn gekomen. Alleen al van mijn jaar (1988) zijn mensen op posities terecht gekomen, die je van tevoren nooit had kunnen bedenken.

Achteraf bekeken weet ik dat Beekvliet een zeer belangrijke rol in mijn leven heeft gehad. Ik heb er mijn huidige vrouw leren kennen (laatste schooldag, toeval?), en wij zijn uiteindelijk 10 jaar geleden in Sint Michielsgestel gaan wonen, mede omdat we er goede herinneringen aan hebben. Het heeft lang geduurd voordat ik naar de eerste reünie gegaan ben, maar nu wil ik geen enkele gelegenheid meer missen. Zo was het afscheid van de heer Smolders en de daaraan gekoppelde sportdag onvergetelijk, doordat we geprobeerd hadden ons eens zo succesvolle volleybalteam voor deze gelegenheid weer bij elkaar te brengen. Helaas was de routine er een beetje uit...

Wanneer kennissen of collega's twijfelen of ze hun kind naar Beekvliet moeten sturen, zal ik het niet nalaten een vurig pleidooi te houden waarom ze dit vooral wel moeten

doen. In mijn ogen geeft deze school meer mee dan alleen maar kennis: het gaat ook om een gedegen stuk algemene ontwikkeling, met vele mogelijkheden om naast school deel te nemen aan allerlei buitenschoolse activiteiten. Maar daarnaast heb ik zelf ervaren dat vriendschappen vanuit die tijd een lange houdbaarheidsdatum hebben. Wij hebben nog steeds contact met oud-Beekvlieters, en we gaan ieder jaar met vier stellen (waarvan 6 Beekvlieters) met 10 kinderen een weekend weg. Dit is soms wat vervelend voor de niet-Beekvlieters, want er worden nog steeds vaak anekdotes uit onze schooltijd aangehaald.

Je kunt je leven nog zo mooi voor jezelf uitstippelen, maar uiteindelijk blijkt wel, dat het toeval een grote invloed heeft op het verloop van je leven. Ik had vooraf nooit kunnen bedenken dat ik op de positie terecht zou komen waar ik me op dit moment begeef. En ik denk dat dit voor een hoop mensen geldt, die gewoon op het juiste moment de juiste man of vrouw op de juiste plaats waren. En misschien moet je jezelf wel afvragen: is het toeval, of heeft het gewoon zo moeten zijn?

Koen Boot (1988)

0 tempora, 0 mores (26)

“Roken voor de prins” en “leve de socialisten”

De 26e aflevering in de reeks over de “mosboekjes”, een kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet, vervolg ik vanuit de verslagen over 1904-1905, het vroegste jaar dat in mijn verzameling mosboekjes beschreven wordt. Na het vuurwerk van de vorige keer, lees ik verder vanaf 19 januari 1905.

Jan. 19 donderdag:

Naardien er hier in den omtrek geen water was en het nochtans hard genoeg had gevoren, zijn wij (voor zoover onze heugenis reikt voor den eersten maal) wezen schaatsenrijden bij het Doofstommeninstituut vanaf circa half één tot circa half vijf.

Vrijdag 20 jan.

IJscampus (= vrij) Hetzelfde als gisteren.

Febr. 5

De censoren de groote studie vrij gehad om te kiezen voor het beestenspel. (...)

De acteurs hebben geschreven des dinsdags van 12 1/2 tot 6 1/2, des woensdags behalve de speeltijden de tweede studie. Doch daar zij in de klas den catheder hadden verzet, enz. enz. (laat ons nageslacht dit tot leer strekken) werden zij door mr Eijken uit de klas gebannen en er werd gezegd dat zij maar verder in de zangzaal hunnen rollen moesten afschrijven. Maar des anderen daags (vrijdag) was de toorn reeds bedaard en behalve alle speeltijden mochten wij weer schrijven des vrijdags onder de 2^e studie (...) en onder de declamatieles. Dus kwam het voor ons nog veel voordeliger uit dan andere jaren.

Febr. 21:

De hoogerwaarde Heer President van het Groot Seminarie, M. Berkvens, voor den eersten maal na zijn benoeming hier geweest. Na hem gefeliciteerd te hebben met zijn benoeming tot president en tot kanunnik verleende hij een grooten en een kleinen Kampus en diezelfde dag éénmaal rooken.

Febr. 27:

Beestenspel. Opgevoerd werd “De Verborgten Diamant” of “Alexius”, treurspel van kardinaal Wiseman. En “Jochem Stumpel als koning Herodes” of “Wanneer men zich met studenten inlaat”. Beiden werden oorverdoovend geapplaudiseerd.

Maart 5-6-7:

Veertig-uren-gebed; gerookt

April 18:

Gerookt voor den verjaardag van Prins Hendrik. Nadat wij de deur van de Hoogwaardige Kamer voor onze neuzen zagen dichtgeklapt en de woorden der H. Schrift “Non est locus; clausa est ianua” op ons zagen toegepast; werd het rooken voor dienzelfden titel des anderen daags toegestaan, nadat gedurende bijna 10 minuten het “benevolentia regentis capta erat.”

Alle postjes mogen rooken na het uitpakken der koffers (na de Paaschvacantie).

Mei 25:

Gerookt voor het geld der kaarsen, die branden gedurende de meimaand. Dit jaar was die som slechts F 4,- groot. Toen dan de beide kosters rooken gingen vragen voor dat geld, keek de Hoogeerw. Regent verwonderd op, dat de som dit jaar zoo ver beneden die der vorige jaren (soms F 20,-) bleef. Hij merkte op dat men ook wel een dubbeltje (alias: tien centen) in zijne Hoogeerwaardige handen kon stoppen en vragen of men er voor rooken mocht. Toen hem door de kosters zeer ter snede werd opgemerkt, dat een dubbeltje en F 4,- toch een verschil geeft van driehonderd en negentig centen, wendde hij den boeg. Hij presenteerde, of zij de vier gulden terug wilden hebben, en weder onderling verdeelen. (...) Dan was hij niet meer tot rooken-geven verplicht. Doch de kosters, belangeloos als die kosters zijn en versamders van al wat wereldsch is (dus ook 's werelds goud), spraken uit één mond, dat zulks volstrekt niet nodig was. Eindelijk liet mr. regent zich bewegen, rooken te verlenen, echter niet dan nadat hij had gezegd, dat hij meende dat wij, censoren, en zij, kosters, eene samenzwering (une conspiration) hadden gesmeed, om het hem lastig te maken. Nog nooit gehoord! Dus wij: samenzweerders, zoo ietwat socialisten. Hoerrah! Leve de socialisten!!

Mei 27.:

Heden nacht overleed de student Kluijtmans uit Oisterwijk. 's Maandagsavonds werd bij de zusters het lijk gehaald en naar de kapel gedragen. Dinsdagmorgens lijkmis (5 1/4 uur) waarna het lijk werd afgehaald om in Oisterwijk begraven te worden. R.I.P.

Hiervoor gerookt maandag avond en met de uiterste moeite ook dinsdagmorgen.

Juni 2:

Verjaardag van Z.H. Pius X. (Nadat de regent Bacchus eerst een offer had gebracht - 't was vrijdag - dit jaar tot rooktitel verheven.)

(...)

Juli 11:

Peregrinatio ad dulcem Matrem Buscoducensem. Om 9 uur naar de veeren!

Omstreeks dezen tijd gingen tien postjes naar huis, om hunnen dagen te nemen, zodat zij niet zouden deelnemen aan de Bedevaart. *Quanta tragoediae actae sunt* om dit vergrijp tegen het gezag, alias majesteitsschennis!!

Hoewel er enkele bokkingen werden gegeven, weerhield men ons echter niet van naar huis te gaan.

Juli 26:

Bezoek van Mgr. Van de Ven uit Oirschot, Bisschop van Natchitoches, aan het Seminarie. (Er volgt een beschrijving van allerlei versieractiviteiten, die de komst van de bisschop luister bij moeten zetten).

Onder klokgelui kwam dinsdags om half acht en luidruchtig handgeklap en geestdriftige toejuichingen Beekvliets oud-student, Mgr. C. v.d. Ven, op het Seminarie aan. (...) Na priester gewijd te zijn in 1890 vertrok hij naar Amerika en werd van Deken van baton Rouge in 1904 verheven tot bisschop van Natchitoches (Louisiana, U.S.).

Des anderen daags om 8 1/2 - 9 1/2 Pontificale Mis. Om 10 3/4 receptie in den versierden refter.

(...) Algeheel amnestie voor de boosdoeners (ook de niet-loffelijken). Om 3 uur vertrok hij onder geestdriftige toejuichingen naar de Ruwenberg, waar hij een tijdje (1 uur) zou verblijven.

Om 3 1/2 uur begon de wandeling. Geheel het Kl. Seminarie ging een bezoek brengen bij de Witte Paters in Boxtel. Daar werden wij getrakteerd op een bepperkoekte boterham en een glaasje bier en een sigaar. Nadat men daar alles goed bezichtigd en afgekeken had, vertrokken allen zeer voldaan van St. Charels en kwamen omstreeks 6 ? weer op Beekvliet aan. (...) Des anderen daags brachten de studenten van St. Charels een tegenbezoek aan Beekvliet. Donderdag onder de wandeling werden de 6 eerste rhetors verzocht den refter van zijne versieringen te ontdoen. De boog vóór het huis werd afgebroken door de werklieden, die bezig waren aan den bouw van het nieuwe seminarie. *Sic transit Gloria Mundi!*

(...)

Augustus 17:

Examen ad philosophiam. (...) om 4 uur: president van het Groot Seminarie hier; 's avonds bisschop hier.

Aug. 18:

Vrijdag: Kampus voor het examen van gisteren.

Met een opdracht aan zijn opvolgers besluit de censor J. van Sambeek het studiejaar 1904-1905. De grote vakantie begint en zal eindigen op 27 september.

Peter van Overbruggen (1967)

Van Beekvliet naar Peru

Janneke Smeulders reisde na haar Beekvliettijd rond, studeerde in Wageningen en werkt nu in Peru.

De band van mijn familie met Beekvliet loopt lang terug. Mijn vader Christ Smeulders zat in de jaren vijftig al op het klein seminarie en heeft later op Beekvliet godsdienstles gegeven. Mijn zus Marjan Smeulders ging me 3 jaar voor op Beekvliet. Nu - twaalf en een half jaar na mijn eindexamen op Beekvliet - is die band er nog steeds: mijn vader en ik hebben allebei nog volop contact met oude Beekvlietvrienden.

Herinneringen aan Beekvliet hebben voor mij toch vooral te maken met dingen *rondom* het onderwijs. De schoolreizen naar het Duits-Deense Wad en Rome, de gezellige pauzes, de kletsjes met de conciërge, de dagelijkse fietstocht van 26 kilometer. Maar ik kan dankzij Karel Ditvoorst bijvoorbeeld ook nog *Zie de maan schijnt door de bomen* in het Grieks zingen. En ik zie mezelf ook nog op de Laatste Schooldag in lieslaarzen en jarretels rondlopen met een kruiwagen vol Bosche Bollen. Vanalles dus, maar als je vraagt met welke overblijfselen van Beekvliet ik het meest blij ben, zijn het mijn goeie fietskuiten, mijn talenknobbel en mijn werkdiscipline.

Ik wist bij mijn eindexamen nog niet wat ik wilde gaan studeren. Uit het studieadviestraject - onder begeleiding van meneer Boekholt - kwam onder andere het advies dat mijnbouw- en petroleumwinning iets voor me zou zijn...daar kon ik toen - en nu nog - hartelijk om lachen. Blijkbaar is niet iedereen zo makkelijk in een hokje te stoppen...

Meteen na de eindexamenfeestjes (1994) ging ik met 3 Beekvlietvriendinnen voor 5 maanden op reis naar Kenya, een groot avontuur dat een enorme impact op me had. De rest van dat jaar heb ik gewerkt en gereisd om zo rustig te bedenken wat ik wilde studeren. In Suriname woonde ik 3 maanden in een boerengezin en daar besloot ik dat ik iets met plattelandsontwikkeling wilde gaan studeren. Het werd rurale ontwikkelingssociologie in Wageningen. Na 8 jaar student zijn in Wageningen - met wat intermezzo's voor reizen en bestuursfuncties - voelde ik me niet klaar voor een beleidsbaan bij ontwikkelingssamenwerking. Ik was na al dat papieren studiewerk eraan toe om iets concreters te doen dan achter een bureau zitten. Ik wilde op een actieve en op mijn eigen manier iets kleinschaligs opstarten en runnen in een ontwikkelingsland, om zo al doende zelf een manier te vinden om op kleine schaal bij te dragen aan lokale ontwikkeling. Zo bedacht ik samen met mijn vriend Peter een

Janneke Smeulders

ondernemingsplan om in Peru een vegetarisch restaurant en een vrijwilligerswerk centrale op te zetten. En dat plan hebben we dan ook uitgevoerd: we wonen nu sinds twee en een half jaar in noord Peru aan de zee, ons bedrijf heet Otra Cosa en het loopt heel goed. (www.otracosa.info). Het restaurant hebben we inmiddels overgedragen aan ons lokale personeel om zelf nieuwe projecten te kunnen opzetten. Zo heb ik afgelopen jaar het fair-trade bedrijf Fairmail opgestart: fair-trade ansicht- en wenskaarten met foto's gemaakt door kansarme Peruaanse tieners. Ik bied deze tieners – ex-sstraatjongens en kinderen van afvalverwerkingsfamilies - met hulp van vrijwilligers fotografietraining en part-time werk als fotografen en kaartinpakkers. De helft van de winst investeer ik in hun onderwijs. Met dit plan heb ik in september 2006 een eerste prijs gewonnen in de Business in Development Challenge 2006. (www.bidnetwork.org/fairmail).

Ik vind het heerlijk om eigen baas te zijn en steeds nieuwe uitdagingen aan te gaan. Ik heb het gevoel nog steeds wel iets met mijn studie te doen. Wat ik doe is namelijk wel ontwikkelingssamenwerking, maar dan op kleine schaal en met een zakelijke, praktische inslag. Geen hulp maar handel. Geen cadeautjes uitdelen maar aan kansarmen mogelijkheden bieden die zij kunnen aangrijpen of niet. Alleen als ze echt gemotiveerd zijn kunnen ze er iets uithalen. Ik heb ook veel arme mensen gezien die

Janneke Smeulders samen met de Fairmail tieners voor het restaurant.

gewend zijn geraakt aan hulp van rijke buitenlanders waarbij er van hen weinig of niets terugverwacht werd. Het resultaat is weinig duurzaam: zo leer je om vooral af te wachten en te pakken wat je pakken kunt, dat zou ik ook doen! Maar aan de armoedige situatie verandert zo weinig tot niets. Voor echte verandering moet het werk toch echt vanuit de mensen zelf komen. Ik kan ideeën en kansen bieden maar zijzelf moeten die aanpakken en uitvoeren. Dus dat is dan toch die werkdiscipline van Beekvliet die ik probeer over te dragen aan mensen aan de andere kant van de oceaan!

De Fairmailkaarten zijn te koop in meerdere Wereldwinkels in Nederland en vanaf ongeveer april 2007 ook op de site www.fairmail.info Donaties voor onze locale charitatieve projecten en voor Fairmail fotoexcursies (om de kansarme tieners te inspireren en ze meer te laten zien van hun eigen land dan alleen hun eigen woonwijk) zijn erg welkom!

www.otracosa.info

www.fairmail.info

(triodosrekening 78.13.92.756 van Janneke Smeulders in Peru)

Janneke Smeulders (1994)

Jaarvergadering

Op dinsdag 5 juni houdt de Reünistenvereniging van Beekvliet haar Jaarvergadering. Plaats: Gymnasium Beekvliet; aanvangstijd 20.30 uur.

Op de agenda staat - naast het Jaarverslag en het financieel verslag – o.a. het punt bestuursverkiezing. De Reünistenvereniging stelt als kandidaat voor twee functies in het bestuur: Lia Huijberts (examenjaar 1980) en Sjef Smolders, oud-leraar en oud-conrector van Gymnasium Beekvliet.

Tegenkandidaten kunnen zich tot twee weken voor de Jaarvergadering melden bij het bestuur.

Dit is de enige kennisgeving van de jaarvergadering.

Bestuur Reünistenvereniging NMI.

Personalia

Geboren

Op 26 december is geboren Kas, zoon van Barbara Donders (1996) en Matthijs de Laat.

Overleden

Op 22 februari is op 21-jarige leeftijd plotseling overleden Brechtje Blomjous (2003).

Afgestudeerd

Menno Kroezen (2002) is afgestudeerd aan de Design Academy, afstudeerrichting Man and Mobility.

Robert de Bruijn (2000) is op 15 november afgestudeerd aan de Universiteit van Tilburg in fiscaal recht.

Willemieke Princee (2001) is op 16 november afgestudeerd aan de Universiteit van Tilburg in International European Business Law.

Gepromoveerd

Huub Willems (1984) is op 29 november gepromoveerd tot doctor in de medische wetenschap aan de Universiteit van Leiden op een proefschrift getiteld Hyperhomocysteinemia and venus thrombosis. Studies into risk and therapy.

Prijs

Conciërge Frank Heesakkers greep net naast de titel “conciërge van het jaar”. Gesteund door een enthousiast promotieteam wist Frank de finale te bereiken van de door Radio 3FM en scholieren.com georganiseerde competitie. Meer informatie is te vinden op geengezeikfrankrijk.web-log.nl

Merel Lefferts, Rutger Bakker en Thijs Erdewijk, leerlingen van klas 5, hebben de nationale ronde van de European Union Science Olympiad (EUSO) in Groningen gewonnen. Dit is een olympiade van natuurwetenschappen voor Europese leerlingen. Op 25 maart vindt in de Duitse stad Potsdam de Europese finale plaats.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen in de vorm van schone kopij, liefst in Word kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2007. De kopij daarvoor dient voor 1 juli 2007 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Marc Kapteijns (1973), Max van der Put (1986), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving: Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel